

POUCAS e sinxelas, verbas abundan, pra decir a ledexia que n-este dia enche os peitos galegos. A festa civica da Terra xunta a todol-os capaces de fé, e a todol-os abertos a escpranza.

Porque a de hoxe é pra nos unha diada de optimismo. A sua emoción fai tremmer as frebas sensibiles da nosa xente, dispersa por todol-os confins do mundo. De ano a ano o Dia de Galicia vai adequirindo un voluñen espirital inespereitado. O que denantes era data saudosa de evocación da Terra, par-os que lonxe d-ela labran rudamente o seu pan, é xa efemerides da universalidade galega, conscientemente festexada por cantos na propia Terra arelan días tinguidos d-unha nova luz, da luz d-aquel hourizonte exprendoroso onde a prosperidade e a cultura de Galicia han de lograr folgadoamente unha realidade efectiva. Ateigada de fervor, mais que nunca chea de confianza no trunfo, sai hoxe A NOSA TERRA. Par-os que dende hai dezacisc anos veñen tendo n-estas paxinas o seu breviario espirital, o noso saudó d-amigos que sempre se atopan na mesma estrada, empuñados pol-a mesma fé. Par-os que chegan a cotio, como forzas de renovación, as fías do galeguismo, a nosa aberta cordialidade, e a seguranzá de que, n-esta banda, a compren-

A Nosa Terra

BOLETIN DO PARTIDO GALEGUISTA

ANO 1932 - Galicia (Vigo) 25 de xulio - N.º EXTRAORDINARIO

¡Xa está ó vento a bandeira azul e branca!
¡A oliva n-unha man, a fouce n-outra,
berramos alto e forte:
"¡A nosa Terra é nosa!"

Ramón Cabanillas

ERGUETE E ANDAI...

Dibuxo de CASTELAO

A IDEIA E A MASA

SENTIMENTO E RAZON DA AUTONOMIA

POR V. PAZ-ANDRADE

En orde a-o estruturamento político da República Española, a través da Constitución, dos cales a-o Poder Central asigna a delegación, a-o horizonte económico estrutural, e a-o problema, e mais transcende a categoría de Galicia.

E a todol-os galegos, aínda a-os que se teñan por nosos inimigos, n-este Día xubiloso, agarimo e saudó. E sempre, Terra e Libertade!

UN SERMON AGARDADO

Será dito na sira da montana, ostiva, que tén por verdecente crústro a asamblea dos carballeiros do campo da festa, ou na soma xigante orxada pol-as bóvedas d'unha catedral, ou no tempo que aínda vive, como parroquial labrega, acórdo do esqueleto do vello mosteiro. Será dito por un crego d' Galicia, de oltos de rapas pra mirar a feitura das medas e a graza dos paxáños, ou por un moixe en outa soada: teña froitudo a rosira da Galiza, ou por un bispo amigo de penas e soma dos caracochos e de sumear a onde de té que chouta nas entrans do pobo verdadeiro. Nón será dito por un crego leutor do "A e G" nin por un candidato a elegante capitania de casa de novo rico. O pobo agarda lse sermón, como a Prímadora pra se mostrarse confiada, agarda pol-a chegada dos andurriños.

Mala aínda que o sermón agardado non seña dito lste 25 do mes de Sant-Iago, pol'os belzós d'un tesorado, a idea e a paixón razan e cantan nos centos salturados, no vento das carballeiras, nas mil voces das campañas das mil ideas galegas.

¿Que di o sermón do 25 do Sant-Iago? Éisprica o Evanxelo de San Mateo e tamén o eterno Evanxelo da Nosa Terra. Dirá a vídya, a predicación, a palazón do Apóstol, fillo das beiras da mar de Galicia que lle deu a primeira visión de mar infínida en culas ondas deixan resonar de la, culas nebas acoguradas, con música de orballina, a sua coha. Dirá despois a legria da festa de Galicia. Como eis vencedora dos ainos nemigos soupo gardar o sixe adamantino do esprito no fugar labrego e na conciencia callada das terras e das costas. Como na festa do Apóstol participan os mortos, os nados e os por nacer na comunidade da Raza. Os mortos, pois, na Terra cántiga e non morre entidamente e do mundo do além os espritos bós e xenerosos sigue inspirando o poema sagrado de a sua senteira e simbólica dos destinos galegos no primeiro porto de redención: dos por nacer destinados a labrar celbas terra e esprito celbas, pátes. Dirán as palabras do sermón a sinfinita verdadeira e galega do Apóstol, e do seu Dia. Non aquí galoipante guerrero saudado no sigre recinto da estrea pol'o espidor dos clarín da cabalería. Si, o homido peregrino, símbolo e espallo de todos os que é largo das camións do mundo, na dimen sena criadora do ideal, celbas y-alma das paxes de baixa materialidade. O sermón correrá nas frías galgas da elapresión, como un río de vida e de confianza. cosos sagrados dende o altar: a realidade da campía, da vila, do puro esprito glego agora como as colitas, maduradas e recreadas. **R. OTERO PEDRAYO.**

autónoma, recorriendo o conti da sua vida e do seu destino, ou sigue sendo, así deica hoxe, un moxoito de curto parcelas administrativas entregadas a unha burocracia alica, incompreensiva e nugallán.

A-os que endexamáis tueron por Galicia unha preocupación xenexosa, non li-és licito opoñer n-esta hora as resistenzas do seu excepcionalismo, ou das suas privadas regalías, ó trunfo das áreas autonomistas. Non son quén pra calcular o grado de atrovamento que iste idyll experta no país galego, posto que nada tentaron pra facerl-o enxergar e amar. Dende fora non se pode ollar crara e sinxela esta cuestión: Mais aínda que Galicia non sentira co-a debida intensidade iste problema, hoxe teríamos a indacrinable obriga patrética de facerl-o sentir. Poi-a mesma razón que non se pode agardar a que un alfabeto coide ter ilustración pra mandalo a escola; nin a que o home recone os seus dereitos pra decraralo maior do idade despois de cumprir os anos. Co pobo, en fin de contas, sempre aconteceu o mesmo. Acepta aqueles principios que denantes profesaron seus guiadores; comparte "a posteriori" o pensamento dos adelantados, dos que teñen os ollos mais abertos y-escudadores que a masa. Eberta, a curta ou a longa, será o que se propoñan seus intérpretes políticos, se en verdade son lises intérpretes: elapóentes, concretos das difusas anexas do pobo.

E no caso de Galicia, é ben infelicitunha que todol-os seus ollos valores levan acceso na y-alma o ideyal autonomista. Nacéu no berce cregrijo dos homes de paixón e de penitencia, e hoxe a sua vida emoción xa fai tremmer, nun fecundo contacto salvador, as frebas sensibiles da moitidume.

Galicia pagou a sua economia as funestas secuencias do seu tradicional conformismo político. Tricada a nosa Terra nunha colonia eleitoral das oligarquías gobernantes anducias en Madrid, entregó cegamente as fonsas de sua riqueza a favor e opulencia. A-o amparo das suas tarifas, priva e medra o paradigma industrial dca interesas protelidias, mentiras ou de Galicia atrogance.

zilo político, e a sua xerarquia regional, conquista prevista e urgente en a que non atoparán a forta estimulación que precisan as nosas fontes productivas, nin se poderá operar a indispensabre vitalización das nosas enerxías económicas.

Galicia pode, dende logo, alegar razóns de orde ético, espiritual, histórico, xeográfico, etcétera, tan poderosas como as que Cataluña e Vasconia amostan, pra defender o dereito a ter autonomia plena e integral.

Mais, fora d-eso, aínda temos a-o noso favor un argumento roxo. O centralismo será pra aquelas dúas rexións, tan perxudicial e vexatoria como se queira; pro non pode decrar que teña impossibilitado a sua prosperidade material, ou que é entorpecera inevitablemente. Baixo a pesadume do rexime unitarista, Cataluña e Vasconia olláranse feridas e mediatizadas, mala a sua economía foi sempre respetada, non pode sentirse queixosa.

En troques, Galicia, sofre unha e outra escravidume. O centralismo deteña sen dimensão cívica, ena xena o seu destino histórico, e ademais, ten-a conandada a unha vida dramática, partida antre o traballo rutinario dos agros e a dorosa aventura da emigración.

A-o defender, pois, a constitución de Galicia, en Rexión autónoma, non sómentes teríamos d-unha posición ideolóxica ou doctrinal.

O FERROCARRIL NOSO

PO-LO ACTUAL TRAZADO DE CAMIÑOS DE FERRO, SANT YAGO TEN DE PERCORRER, PRA CHEGAR A CAPITAL D-ESPAÑA, 906 KILOMETROS, N-UN VIAXE DE VINTE-TRES HORAS E CATORCE MINUTOS; PONTEVEDRA E A CRUSA, 831 KILOMETROS, INVERTINDO DEZESETE HORAS E QUARENTA MINUTOS E VINTE HORAS, RESPECTIVAMENTE; VIGO, 823 DEZ E OITO HORAS; LUGO, 718 E QUINCE HORAS.

CO PERCORRIDO POR ZAMORA, A DISTANCIA E O TEMPO SERIAN D-ISTE XEITO: SANTIAGO, 864 K. E. DEZ E SEIS E MEDIA H.; PONTEVEDRA E CRUSA, 788 K. E. QUINCE HORAS; VIGO, 864 K. E. CATORCE H.; LUGO, 659 K. E. TRECE H. E. MEDIA.

OUI SEXNA UN AFORRO: DENDE SANT YAGO, DE 242 KI. LOMITOS E SETE H. E. MEDIA; DENDE PONTEVEDRA O CRUSA, 193 K. E. DUAS H. E. QUARENTA MINUTOS; DENDE VIGO, 128 K. E. CATRO H. E. MEDIA; DENDE LUGO, 96 K. E. DUAS H. E. MEDIA.

ADEMAIS, OS VIANKEIROS ECONOMIZARIAN DISEIRO NOS BOLSETOS. PRO, SEIXNA UN AFORRO: DENDE SANT YAGO, DE 242 KI. LOMITOS E SETE H. E. MEDIA; DENDE PONTEVEDRA O CRUSA, 193 K. E. DUAS H. E. QUARENTA MINUTOS; DENDE VIGO, 128 K. E. CATRO H. E. MEDIA; DENDE LUGO, 96 K. E. DUAS H. E. MEDIA.

CADA ANO POR TRANSPORTES, SEGUN CALCULO DOS TÉCNICOS, MAIS DE DOCE MILLONS DE PSETAS. OS COMENTARIOS O CARRIEGO DO LEITOR.

PERSEVERANZA

Se eu tivera autoridade pra recomendar algo os meus irmans en galeguismo, recomendarlles unha soa cousa: Perseveranza. Perseveranza contra os idiotas, contra os comendados, contra os parvos que por seren finos falan andaluz, contra os raposos que din que somos incapaces de gobernarno porque pretendem gobernarnos. Perseveranza contra a incompreñsion e a hostilidade que nos rodea. Perseveranza e Fé. Fe nos destinos de Galicia, na sua economía segura e equilibrada, no seu bo senso racial, no talento dos seus homes. Fe no noso porvir e no porvir das nacións todas que oxe viven fundidas ou azoballadas, e na destrucción das fronteiras e no fin e acabamento dos patriotismos abertantes e agresivos. Perseveranza e Fé pra manter sempre accsa a lampara do noso ideal. Porque e indudabele que o mundo anda a morrer ou anda a partir. E da morte pode sair nova vida e do pasto terá que saír un novo ser. I-é preciso que calques de l-as transformáns nos colla preparados, proveñidos e desportos pra que pedamos sacar avante a nosa nave e pra obrigála a que navegue ás demais, a vístia do sis, pastó do clas, pero sola, sola. F. L.

Perseveranza e Fé pra manter sempre accsa a lampara do noso ideal. Porque e indudabele que o mundo anda a morrer ou anda a partir. E da morte pode sair nova vida e do pasto terá que saír un novo ser. I-é preciso que calques de l-as transformáns nos colla preparados, proveñidos e desportos pra que pedamos sacar avante a nosa nave e pra obrigála a que navegue ás demais, a vístia do sis, pastó do clas, pero sola, sola. F. L.

OS LIDERES MORTOS

Nesta hora de Galicia, abanda unha emoción política. A nosa lembranza vive sempre ligada a dos que trabaxaron na lotta, cono, mala ou mal.

Deixar, homes disparta to seu de, outras creencias, que eran unha sola vontade e un mesmo esforzo a-o servizo da Causa de Galicia. Porteiro e Lozada suscribir, programa de Lugo, no que os do, deixaron o froito logrado das meditacións e dos seus estudos. Un e outro loitaron contra o v

Ho caciquismo monárquico nas primeiras eleccións xerais ca que o galeguismo interviñ. Co-a morte Lozada e Porteiro perlió o noso movemento dous relevantes valores políticos, que huberan hoxe conquistado sen dúbida a consagración xusta e plena dos seus merecamentos. Mais, sempre vivirá entre nós o exemplo da sua conduta, e sempre teremos pra nós o exemplo da nosa lembranza agradecida.